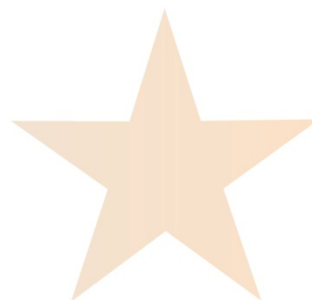

Ghid

privind măsurile de capital pentru împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri în conformitate cu procesul de supraveghere și evaluare (PSE)

Ghid privind măsurile de capital pentru împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri în conformitate cu procesul de supraveghere și evaluare (PSE)

Cuprins

1. Ghidul ABE privind măsurile de capital pentru împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri în conformitate cu procesul de supraveghere și evaluare (PSE)	3
Titlul I - Obiect, domeniu de aplicare și definiții	4
Titlul II – Cerințe privind măsurile de capital pentru împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri în conformitate cu PSE	5
II.1 Pragul de aplicare	5
II.2 Procesul	6
II.3 Procesul de supraveghere și evaluare a gestionării riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută	6
II. 4 Procesul de supraveghere a adecvării capitalului	8
II.5 Aplicarea măsurilor de supraveghere	10
II.6 Interacțiunea cu măsurile macro-prudențiale	12
Titlul III - Dispoziții finale și punere în aplicare	14

1. Ghidul ABE privind măsurile de capital pentru împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri în conformitate cu procesul de supraveghere și evaluare (PSE)

Statutul prezentului ghid

Prezentul document conține un ghid emis în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei („Regulamentul ABE”). În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile pentru a se conforma ghidului.

Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile de supraveghere adecvate în cadrul Sistemului european de supraveghere financiară sau cu privire la modul în care legislația Uniunii Europene ar trebui aplicată într-un anumit domeniu. Prin urmare, ABE se așteaptă ca toate autoritățile competente cărora li se adresează recomandarea să se conformeze acesteia. Autoritățile competente cărora li se aplică recomandarea trebuie să se conformeze prin încorporarea acesteia în practicile lor de supraveghere, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului lor legislativ sau a proceselor lor de supraveghere).

Cerințe de raportare

În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenționează să se conformeze ghidului sau, în caz contrar, motivele neconformării, până la 28 februarie 2014. În absența unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autoritățile competente nu s-au conformat recomandării. Notificările trebuie trimise prin transmiterea formularului prevăzut în secțiunea 5 la adresa compliance@eba.europa.eu cu referința „EBA/GL/2013/02”. Notificările trebuie trimise de persoane care au competența necesară pentru a raporta conformitatea în numele autorităților competente din care fac parte.

Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE.

Titlul I - Obiect, domeniu de aplicare și definiții

1. În conformitate cu Recomandarea Comitetului european pentru risc sistemic din 21 septembrie 2011 privind acordarea de împrumuturi în valută (ESRB/2011/1), în special Recomandarea E – Cerințe de capital, prezentul ghid abordează măsurile de capital pentru împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri în conformitate cu procesul de supraveghere și evaluare (PSE) prevăzut la articolul 97 din Directiva privind cerințele de capital (DCC).
2. Prezentul ghid se aplică împrumuturilor în valută acordate persoanelor fizice și IMM-urilor împrumutate neacoperite față de riscuri. În sensul prezentului ghid, se aplică următoarele definiții:

„valută ” înseamnă orice monedă cu excepția celei care este mijlocul legal de plată al statului membru în care debitorul își are domiciliul sau sediul;

„împrumuturi acordate în valută” înseamnă împrumuturile acordate debitorilor indiferent de forma juridică a facilității de credit (de exemplu, inclusiv plățile amânate sau alte facilități de plată similare) în orice valută cu excepția celei care este mijlocul legal de plată al statului membru în care debitorul își are domiciliul sau sediul;

„debitori neacoperiți la riscuri” înseamnă persoane fizice sau IMM-uri împrumutate care nu dispun de o acoperire naturală sau financiară împotriva riscurilor și care sunt expuși la neconcordanța de valută între moneda împrumutului și moneda acoperirii; acoperirile naturale includ, în special, cazurile în care debitorii realizează venituri în valută (de exemplu, remiteri/încasări din export), în timp ce acoperirile financiare implică în mod normal existența unui contract cu o instituție financiară;

„relație neliniară între riscul de credit și riscul de piață” înseamnă situațiile în care modificări la nivelul cursului valutar, factorilor de risc de piață, pot cauza efecte disproporționate asupra nivelului general al riscului de credit; în acest context, fluctuațiile cursului valutar pot afecta capacitatea debitorilor de a rambursa datoria, potențial expunerea în caz de nerambursare și valoarea garanțiilor reale, determinând astfel modificări semnificative ale riscului de credit.

3. Ghidul se adresează autorităților competente. Acesta se axează pe PSE pentru a garanta faptul că instituțiile dețin politici, strategii, procese și mecanisme adecvate pentru a identifica, cuantifica și gestiona riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută și că acestea dețin sumele, tipurile și distribuția de capital intern adecvate în ceea ce privește riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută. În cazul în care, în urma procesului, autoritățile competente identifică deficiențe în politicile, strategiile, procesele și mecanismele de gestionare a riscurilor și concluzionează că valoarea capitalului deținut de o instituție este inadecvată, ghidul stabilește că autoritățile competente ar trebui să solicite instituțiilor să-și gestioneze mai eficient riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută folosind măsurile prezentate la articolul 104 din DCC și, dacă se consideră necesar, să acopere riscurile respective cu un nivel adecvat de capital, după caz, mărind astfel capacitatea de rezistență a instituției în fața modificărilor cursului valutar.

-
4. În cazul în care nu sunt disponibile date recente cu privire la acoperirea/neacoperirea clientului respectiv, debitorul ar trebui tratat ca fiind neacoperit la riscuri.
 5. Prezentul ghid se aplică pentru fiecare instituție în parte atunci când este atins pragul de materialitate prevăzut la titlul II secțiunea 1.
 6. Ghidul ar trebui aplicat la nivel consolidat, în mod individual și, dacă este cazul, la un nivel sub-consolidat și în conformitate cu nivelul de aplicare al PSE din DCC (articolul 110).
 7. Prezentul ghid prevede o evaluare specifică fiecărei instituții și aplicarea de cerințe de fonduri proprii suplimentare. Acestea completează alte măsuri de supraveghere, inclusiv măsurile macro-prudențiale, puse în aplicare de autoritățile competente cu privire la acordarea de împrumuturi în valută , de exemplu, cerințe minime mai mari de capital reglementat . Autoritățile competente ar trebui, în conformitate cu PSE, să continue să evalueze caracterul adecvat, la nivel global, al tuturor măsurilor respective.

Titlul II – Cerințe privind măsurile de capital pentru împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri în conformitate cu PSE

8. În conformitate cu articolul 97 din DCC, autoritățile competente ar trebui, în conformitate cu PSE , să determine dacă politicile, strategiile, procesele și mecanismele puse în aplicare de instituții și fondurile proprii deținute de acestea garantează o bună gestionare și acoperire a riscurilor acestora generate de acordarea de împrumuturi în valută . Acest lucru implică în mod clar că autoritățile competente ar trebui să revizuiască caracterul adecvat al măsurilor ICAAP și al calculării capitalului intern pentru riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută . Statele membre ar trebui să aplice următoarele cerințe ținând cont de monedele strâns corelate enumerate în propunerea de standarde tehnice de punere în aplicare privind monedele strâns corelate în temeiul articolului 354 alineatul (3) din RCC și de dispozițiile articolului 354 din RCC¹.

II.1 Pragul de aplicare

9. Prezentul ghid se aplică pentru fiecare instituție în parte atunci când este atins următorul prag de materialitate²:

Împrumuturile denominate în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri constituie cel puțin 10% din portofoliul total de credite al unei instituții (împrumuturi totale acordate corporațiilor nefinanciare și gospodăriilor), atunci când portofoliul total de credite constituie cel puțin 25% din activele totale ale instituției.

De asemenea, autoritățile competente ar trebui să aplice prezentul ghid inclusiv atunci când o instituție nu atinge pragul stabilit mai sus, însă riscurile generate de împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri sunt considerate de către acestea ca fiind semnificative. În acest caz, autoritățile competente ar trebui să justifice și să formalizeze orice decizie de a nu lua în considerare

¹ Monedele cuprinse în standardele tehnice de punere în aplicare vor fi actualizate anual, prin urmare, lista nu ar trebui considerată una fixă.

² Calculat la solicitarea autorității competente, nu mai mult decât anual.

pragul stabilit mai sus, pe baza unor criterii care pot include următoarele elemente, fără însă a se limita la acestea: o creștere semnificativă a împrumuturilor în valută acordate de instituția respectivă de la ultimul calcul; o tendință negativă a cursului valutar aferent a unei valute semnificative în care sunt acordate împrumuturile instituției respective.

II.2 Procesul

10. Procesul stabilit în prezentul ghid este următorul:

- (i) autoritățile competente ar trebui să solicite instituțiilor să-și identifice riscurile generate de împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri;
- (ii) autoritățile competente ar trebui să determine dacă riscul este semnificativ pentru că atinge pragul sau pentru că acestea îl consideră, cu toate acestea, ca fiind semnificativ;
- (iii) dacă riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută sunt semnificative, atunci autoritățile competente ar trebui să se aștepte ca instituțiile să reflecte riscurile respective în propriul lor ICAAP;
- (iv) autoritățile competente ar trebui să analizeze tratamentul riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută în cadrul ICAAP ca parte a PSEE (titlul II secțiunile 3 și 4 de mai jos);
- (v) dacă politicile, strategiile, procesele și mecanismele pentru identificarea, cuantificarea și gestionarea riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută sunt considerate inadecvate, iar nivelurile existente de capital sunt considerate insuficiente pentru a acoperi riscurile generate de împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri, atunci autoritățile competente ar trebui să impună măsuri adecvate în temeiul articolului 104 din DCC pentru a remedia deficiențele, inclusiv să solicite unei instituții să dețină capital suplimentar (titlul II secțiunea 5);
- (vi) dacă instituția face parte dintr-un grup transfrontalier, rezultatele evaluării riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută vor contribui la procesul de adoptare a deciziei comune, astfel cum este menționat la articolul 113 alineatul (1) din DCC.

II.3 Procesul de supraveghere a gestionării riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută

11. În legătură cu riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută ca parte a PSE, autoritățile competente ar trebui să evalueze următoarele:

- tipul regimului de curs valutar:
 - Autoritățile competente ar trebui să analizeze amploarea riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută având în vedere regimurile valutare în care sunt denumite expunerile față de debitorii neacoperiți la riscuri și ar trebui să acorde o atenție deosebită atunci când (i) moneda națională și valuta sunt strâns legate (fie prin lege, fie prin proximitatea economiilor respective sau a sistemelor monetare); (ii) există consilii valutare sau regimuri de curs valutar ancorat; și (iii) atunci când există un regim de „flotare liberă”. Amplitudinea și modelul potențialelor modificări viitoare ale cursului valutar depind, în general, de monedă și de regimul valutar.

-
- Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile cunosc bine posibilele tendințe viitoare și volatilitatea cursurilor valutare pe bază permanentă privind riscul valutar economic (real), și anume fără să se bazeze doar pe o clasificare *de jure* a unui regim de curs valutar . În special, acestea ar trebui să se asigure că instituțiile efectuează o evaluare regulată a cursurilor valutare pe baza bonității debitorilor , întrucât evoluțiile cursului valutar prezintă un risc continuu indiferent de regimul cursului valutar.
 - procesele legate de riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută ale instituțiilor:
 - Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile pun în aplicare politici de acordare a împrumuturilor în valută care includ o comunicare explicită privind toleranța riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută ținând seama de capacitatea instituțiilor de a rezista la riscuri și să determine limite absolute și relative pentru portofoliile de credite în valută și pentru monede. Autoritățile competente ar trebui să efectueze evaluări ale politicilor și proceselor de gestionare a riscurilor în cadrul instituțiilor în ceea ce privește acordarea de împrumuturi în valută și să evalueze dacă, în pofida politicilor și proceselor respective, nivelurile semnificative ale riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută sunt abordate în continuare într-un mod adecvat prin procesele acestora.
 - Autoritățile competente ar trebui să se asigure că procesele de identificare a riscurilor din cadrul instituțiilor acoperă în mod adecvat riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută.
 - Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile aplică metodologii solide de control al riscurilor pentru a lua în considerare riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută atunci când evaluează clienții și subscriu împrumuturi în valută , de exemplu, prin intermediul unor cerințe adecvate privind evaluarea riscurilor și garanțiile. În special, autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile au integrat factorul de risc aferent cursului valutar în metodele lor de evaluare a riscurilor.
 - Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile includ în mod specific riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută în monitorizarea lor continuă și, prin urmare, că acestea determină praguri adecvate specifice expunerilor. Autoritățile competente ar trebui să se asigure că procesele instituțiilor stipulează în mod efectiv măsuri prompte și preventive adecvate (de exemplu, solicitarea furnizării unei garanții suplimentare etc.) atunci când sunt depășite pragurile respective.
 - impactul evoluțiilor cursului valutar:
 - Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile țin cont în mod adecvat de evoluțiile cursului valutar în ratingul/evaluarea creditului aferent debitorilor și a capacității de rambursare a datoriei, inclusiv în procesele lor de evaluare internă a riscurilor și de alocare a capitalului.
 - Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile aplică proceduri adecvate pentru monitorizarea continuă a evoluțiilor relevante ale cursului valutar și pentru evaluarea efectelor

potențiale asupra datoriei restante și asupra riscurilor de credit asociate atât la nivelul expunerilor individuale, cât și la nivelul portofoliului.

- De asemenea, autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile revizuiesc periodic acoperirea/neacoperirea la riscuri a debitorilor deoarece acesta poate varia în timp, iar instituțiile ar trebui să evite să clasifice în mod incorect debitorii a căror situație s-a modificat. În limita posibilităților legale, o astfel de monitorizare a acoperirii/neacoperirii ar trebui să fie inclusă în termenii acordului de creditare dintre instituție și debitor. Atunci când instituția nu are la dispoziție informații recente privind acoperirea la riscuri, autoritățile competente ar trebui să se asigure că debitorul este tratat ca neacoperit la riscuri în cadrul sistemelor acestora de gestionare a riscurilor și al ICAAP.

II. 4 Procesul de supraveghere a adecvării capitalului

12. Autoritățile competente ar trebui să verifice măsura în care instituțiile integrează în mod adecvat riscurile generate de împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri în sistemele lor de gestionare a riscurilor și ICAAP. În special, autoritățile competente ar trebui să se asigure că:

- expunerile instituțiilor la riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută nu depășesc disponibilitatea lor de a accepta riscurile; și
- riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută, inclusiv concentrarea riscurilor în una sau mai multe monede sunt abordate în mod adecvat în cadrul ICAAP.

13. Indiferent de modul în care instituțiile clasifică riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută în termeni de risc de credit și risc de piață, autoritățile competente ar trebui să investigheze modul în care relația neliniară dintre riscul de credit și riscul de piață a fost abordată și ar trebui să evalueze dacă abordarea respectivă este adecvată.

14. Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile:

- mențin o coerență de ansamblu a întregului cadru de măsurare a riscurilor prin asigurarea faptului că ipotezele aferente (nivel de încredere, perioadă de deținere etc.) folosite pentru a măsura riscul de credit și riscul de piață sunt definite în mod coerent;
- recunosc faptul că portofoliile denominate în monede naționale și valută pot prezenta de nerambursare extrem de diferite și, prin urmare, ar trebui să ia în considerare viitoarele pierderi posibile din credite ca rezultat al fluctuațiilor cursului valutar separat pentru monede diferite;
- țin seama de impactul evoluțiilor cursului valutar asupra probabilităților de nerambursare;
- țin seama de faptul că acestea ar putea deveni expuse la riscul de piață prin intermediul debitorilor chiar dacă se acoperă împotriva evoluțiilor cursului valutar în legătură cu

împrumuturile acestora acordate în valută. (Acoperirea împotriva riscului de piață poate deveni ineficace atunci când debitorii împrumutați în valută nu restituie datoria, în special dacă împrumuturile au fost acoperite prin colateral denominat în moneda locală. În acest caz, instituțiile ar putea suferi pierderi din credite din nerambursările debitorilor și, în același timp, acestea ar fi expuse la pierderi cauzate de riscul de piață în urma anulării acoperirii, cauzată de nerambursări.)

15. În plus, autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile cuantifică necesarul de capital pentru a acoperi riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută, inclusiv aspectul legat de riscul de concentrare, în mod prudent și prospectiv, axându-se, în special, pe concentrările datorate dominanței unei monede (sau a mai multor monede) (întrucât evoluțiile cursurilor valutare reprezintă un factor de risc comun generând simultan nerambursări ale mai multor debitori). Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile furnizează o evaluare justificată a nivelului lor de capital intern alocat pentru riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută.
16. Autoritățile competente ar trebui să evalueze dacă instituțiile dețin capital adecvat pentru a acoperi riscurile asociate împrumuturilor acordate în valută prin evaluarea capacității instituțiilor de a identifica cauzele subiacente ale modificărilor survenite în pozițiile lor de capital și dacă acestea se pregătesc în mod adecvat pentru eventuale nevoi de capital suplimentar.
17. Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile efectuează activități de planificare detaliată a capitalului pentru a ține seama, de asemenea, de condițiile de criză și pentru a contabiliza posibilele evoluții ale cursului valutar. Autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile realizează acest lucru axându-se nu doar pe efectul direct al ajustărilor nominale, ci luând în considerare, de asemenea, consecințele indirecte asupra parametrilor riscului de credit. În cazul în care o instituție aplică modele avansate, autoritățile competente ar trebui să evalueze fiabilitatea modelelor interne ale băncilor pentru tratarea riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută .
18. Pentru instituțiile cu o prezență transfrontalieră, riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută și de gestionarea acestora ar trebui să fie reflectate, de asemenea, în deciziile comune prevăzute în conformitate cu articolul 113 din DCC și cu standardele tehnice asociate ale ABE și discutate în colegiile de supraveghere stabilite în temeiul articolelor 51 și 116 din DCC. Autoritățile de supraveghere consolidată ar trebui informate prompt de către autoritățile de supraveghere din țara gazdă dacă riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută sunt semnificative la nivelul filialelor.

II.4.1 Procesul de supraveghere a simulărilor de criză

19. În conformitate cu „Ghidul privind simulările de criză” (GL 32) și pentru a permite instituțiilor să facă față evoluțiilor severe ale cursului valutar, autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile includ șocurile legate de valută în scenariile lor de simulare a situațiilor de criză ca parte atât a simulărilor de criză din cadrul ICAAP, cât și a celor de la nivelul portofoliului.

20. Simulările de criză ar trebui, dacă este cazul, să includă șocurile apărute în acordurile valutare și modificările rezultate în capacitatea debitorilor de a restitui întregul portofoliu și pentru fiecare monedă individuală.

21. Autoritățile competente ar trebui să analizeze simulările de criză efectuate de instituții, inclusiv selectarea scenariului, metodologiile, infrastructura și rezultatele unor astfel de simulări de criză și utilizarea acestora în gestionarea riscurilor. Autoritățile competente ar trebui să se asigure că simulările de criză ale instituțiilor acoperă în mod suficient riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută și că instituțiile iau măsuri adecvate de atenuare pentru a aborda rezultatele simulărilor de criză.

22. Atunci când nu sunt efectuate simulări de criză sau rezultatele supravegherii programelor de simulare a situațiilor de criză ale instituțiilor indică faptul că acestea sunt insuficiente, autoritățile competente ar trebui să solicite instituțiilor să ia măsuri de remediere. În plus, autoritățile competente pot:

- să recomande scenarii instituțiilor;
- să întreprindă simulări de criză de supraveghere specifice instituțiilor;
- să aplice simulări de criză de supraveghere la nivelul sistemului pe baza unor scenarii comune.

II.5 Aplicarea măsurilor de supraveghere

23. Pe baza rezultatelor procesului de supraveghere menționat la titlul II secțiunile 3 și 4 de mai sus, nu sunt necesare alte măsuri de supraveghere suplimentare pentru instituțiile ale căror politici, strategii, procese și mecanisme și fonduri proprii destinate acoperirii riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută sunt evaluate ca fiind adecvate de către autoritățile competente. În cazul în care aceste aspecte sunt considerate inadecvate, autoritățile competente ar trebui să aplice cele mai adecvate măsuri pentru a remedia deficiențele specifice (cum ar fi solicitând consolidarea politicilor, a proceselor, a mecanismelor și a strategiilor relevante, solicitând constituirea de provizioane suplimentare și/sau solicitând îmbunătățiri ale metodologiilor ICAAP sau alte măsuri menționate la articolul 104 din DCC).

24. În cazul în care autoritățile competente consideră că instituțiile nu dețin capital care să acopere în mod adecvat riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută, acestea ar trebui să solicite instituțiilor să dețină fonduri proprii suplimentare în plus față de cerințele minime de capital de reglementare în conformitate cu articolul 104 alineatul (1) din DCC. Astfel de cerințe de fonduri proprii suplimentare pentru riscurile generate de împrumuturile în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri pot fi impuse individual sau împreună cu alte măsuri de supraveghere destinate îmbunătățirii politicilor, strategiilor, proceselor și a mecanismelor puse în aplicare pentru gestionarea riscurilor generate de acordarea de împrumuturi valută ca parte a acțiunilor și măsurilor de supraveghere care trebuie luate pe baza rezultatelor PSE. În cazul grupurilor bancare transfrontaliere și cu filiale SEE, impunerea de cerințe de fonduri proprii suplimentare face obiectul

procedurii prezentate în standardele tehnice de punere în aplicare privind articolul 112 din DCC și ar trebui comunicată instituției, explicându-se o astfel de decizie.

25. Cerințele de fonduri proprii suplimentare ar trebui calculate ca parte a rezultatelor PSE folosind următoarea metodă prin care autoritățile competente ar trebui să aplice cerințe de fonduri proprii specifice împrumuturilor acordate în valută asociate cu cadrul de evaluare a riscului și cu rezultatele PSE:

- Autoritățile competente ar trebui să aplice cerințele de fonduri proprii suplimentare pe lângă cerința minimă privind capitalul de reglementare pentru riscul de credit proporțional cu ponderea împrumuturilor în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri folosind următoarea formulă:

*Proporția în procente a stocului de împrumuturi denominate în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri *Cerința de capital pentru riscul de credit conform pilonului I* multiplicator aferent cerinței de fonduri proprii suplimentare bazat pe rezultatele PSE a riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută,*

unde:

- „multiplicatorul aferent cerinței de fonduri proprii suplimentare” va fi legat de rezultatele PSE a riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută pentru o instituție în conformitate cu GL 39 și cu Regulamentul de punere în aplicare privind articolul 113 alineatul (1) litera (a)³:
 - riscul PSE cu punctaj 1 (și anume, riscul generat de acordarea de împrumuturi în valută este evaluat ca fiind „scăzut”) ar atrage cerințe de fonduri proprii suplimentare cuprinse între 0% și 25%;
 - riscul PSE cu punctaj 2 (și anume, riscul generat de acordarea de împrumuturi în valută este evaluat ca fiind „mediu-scăzut”) ar atrage cerințe de fonduri proprii suplimentare cuprinse între 25,1% și 50%;
 - un punctaj 3 (și anume, riscul generat de acordarea de împrumuturi în valută este evaluat ca fiind „mediu-ridicat”) ar atrage cerințe de fonduri proprii suplimentare cuprinse între 50,1% și 75% și
 - un punctaj 4 (și anume riscul generat de acordarea de împrumuturi în valută este evaluat ca fiind „ridicat”) ar atrage cerințe de fonduri proprii suplimentare de peste 75,1% (cifra poate depăși 100%).
- Atunci când decid cu privire la cerințele de fonduri proprii suplimentare care trebuie aplicate, autoritățile competente ar trebui să țină seama de nivelul de concentrare în anumite valute al împrumuturilor în valută ale instituțiilor, de volatilitatea istorică a cursurilor valutare pentru monedele în care se observă concentrarea, de măsurile privind cursul valutar și eventualele volatilități integrate în astfel de măsuri.

³ Până la finalizarea ghidului privind „procedura și metodologiile comune pentru procesul de supraveghere și evaluare” în conformitate cu articolul 107 alineatul (3) din DCC, referința și calibrarea se bazează pe metodologia comună de punctare prevăzută în GL 39. După finalizarea ghidului în temeiul articolului 107 alineatul (3), aspectul va fi revizuit în consecință.

-
- Atunci când cerințele de fonduri proprii suplimentare sunt combinate cu utilizarea altor măsuri în conformitate cu punctul 24, procentele menționate mai sus ar trebui folosite drept indicatori, astfel încât să nu aibă un caracter punitiv pentru instituții.
 - Metoda poate fi folosită, de asemenea, la nivelul fiecărui portofoliu dacă autoritățile competente utilizează punctajele PSE pentru portofolii particulare. În acest caz, formula pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii suplimentare este următoarea:

*Proporția în procente a stocului de împrumuturi denominate în valută acordate debitorilor neacoperiți la riscuri în cadrul unui portofoliu specific *Cerința de capital pentru riscul de credit conform pilonului I în cadrul unui portofoliu specific* multiplicator aferent cerinței de fonduri proprii suplimentare bazat pe rezultatele PSE a riscurilor generate de acordarea de împrumuturi în valută în cadrul unui portofoliu specific*

26. Dacă instituția face parte dintr-un grup bancar transfrontalier, nivelurile reale ale cerințelor de fonduri proprii suplimentare sunt convenite în contextul procesului de adoptare a deciziei comune, în conformitate cu articolul 113 alineatul (1) din DCC.

27. Abordarea constând în definirea cerințelor de fonduri proprii suplimentare pe baza PSE este adecvată pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii suplimentare specifice instituțiilor. Cu toate acestea, abordarea ar trebui să nu aducă atingere autorităților competente sau desemnate care folosesc pilonul II în contextul articolului 103 din DCC, și anume în ceea ce privește instituțiile cu profil de risc similar sau care ar putea fi expuse la riscuri similare sau să genereze riscuri similare pentru sistemul financiar, care pot justifica niveluri mai ridicate ale cerințelor de fonduri proprii suplimentare implementate în cadrul sistemului.

II.6 Interacțiunea cu măsurile macro-prudențiale

28. Pentru a evita dublarea cerințelor de fonduri proprii suplimentare pentru abordarea acestui risc, autoritățile competente ar trebui să țină seama, de asemenea, atunci când aplică metoda de mai sus, de eventualele măsuri macro-prudențiale sau alte măsuri de politică impuse de autoritățile relevante (autorități macro-prudențiale) care solicită instituțiilor să dețină capital suplimentar pentru riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută .

29. În cazul în care se aplică astfel de măsuri, autoritățile competente ar trebui să evalueze:

- (i) dacă alte instituții care au profilul de activitate sau de risc vizat de măsura macro-prudențială sunt omise din efectele măsurii ca urmare a modului în care aceasta este concepută (de exemplu, dacă măsura macro-prudențială înseamnă că autoritățile competente abordează riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută prin ponderi mai ridicate de risc aplicabile împrumuturilor denominate în valută, măsura acoperă doar instituțiile care aplică abordarea standardizată în calcularea cerințelor minime de capital pentru riscul de credit și, prin urmare, instituțiile care aplică abordările bazate pe modele interne de rating ar fi afectate în mod direct); și
- (ii) dacă măsura macro-prudențială abordează în mod adecvat nivelul aferent de riscuri generate de acordarea de împrumuturi în valută al instituțiilor individuale.

30. Pe baza evaluărilor, autoritățile competente ar trebui:

- (i) în cazul în care măsura macro-prudențială, ca urmare a specificului său de elaborare, nu vizează anumită instituție [astfel cum s-a menționat la punctul 27 subpunctul (i)], autoritățile competente pot lua în considerare extinderea măsurii macro-prudențiale direct la instituțiile care nu sunt vizate, de exemplu, aplicând același prag pentru ponderile de risc pentru împrumuturile denominate în valută utilizat de instituțiile care folosesc abordarea bazată pe modele interne de rating în modelele lor de risc la același nivel cu cel al ponderilor de risc mărite ale măsurii macro-prudențiale pentru expuneri similare ale instituțiilor care folosesc abordarea standardizată. Instituțiile care folosesc abordarea bazată pe modele interne de rating ar trebui să aplice pragurile în modelele lor de risc, iar diferența dintre cerința normală de fonduri proprii suplimentare (înainte de aplicarea pragului) și calculul ulterior ar fi considerată cerință de fonduri proprii suplimentare pentru riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută. Acest lucru poate fi ilustrat cu ajutorul următorului exemplu:

	Bancă care folosește abordarea standardizată pentru calcularea cerinței de capital pentru riscul de credit	Bancă care folosește abordarea bazată pe modele interne de rating pentru calcularea cerinței de capital pentru riscul de credit
Valoarea nominală a expunerii în valută	100	100
Ponderea de risc (de reglementare sau astfel cum rezultă din expunerea bazată pe rating intern)	35%	15,6%
Măsură macro-prudențială	Pondere de risc de 70% pentru expunerile denominate în valută	
Extinderea măsurii macro-prudențiale (Cerințe de fonduri proprii suplimentare conform pilonului II)		prag de 70% pentru ponderile de risc bazate pe modele interne de rating aplicate expunerilor denominate în valută
Cerințe de fonduri proprii suplimentare	$[(100 \cdot 0,7) - (100 \cdot 0,35)] \cdot \text{cerința minimă de capital}$	$[(100 \cdot 0,7) - (100 \cdot 0,156)] \cdot \text{cerința minimă de capital}$

- (ii) Dacă rezultatele PSE indică faptul că măsura macro-prudențială nu tratează în mod adecvat nivelul aferent de riscuri generate de acordarea de împrumuturi în valută al unei anumite instituții (și anume riscurile generate de acordarea de împrumuturi în valută în cadrul instituțiilor sunt mai mari decât nivelul mediu vizat de măsura macro-prudențială), atunci măsura ar trebui suplimentată cu aport de capital specific instituției, folosind metoda descrisă la titlul II.3.

Titlul III - Dispoziții finale și punere în aplicare

31. Autoritățile competente ar trebui să pună în aplicare prezentul ghid prin integrarea acestuia în procedurile lor de supraveghere până la data de 30 iunie 2014 după publicarea versiunii finale. Ulterior, autoritățile competente ar trebui să se asigure că instituțiile se conformează cu adevărat ghidului.